

پی مورہ عاشق

ناول

Ketabton.com

لیکوال: رفیع اللہ علی حیدر (وردی)

ڈیزائن: محمد کریم (فیضی)

شمیرہ: ۰۷۶۴۱۷۲۶۷۹/۰۷۸۳۵۳۳۴۱۶

د کتاب بیژندنه

د کتاب نوم.	بی موره عاشق (ناول)
لیکوال.	رفیع الله علی حیدر (وردگ)
دیزاین.	محمد کریم (فیضی)
د چاپ کال.	۱۴۰۲/۲/۳
د لیکوال اول شمیره.	۰۷۹۷۳۳۵۸۳۰
د لیکوال دوهم شمیره.	۰۷۳۰۴۳۲۷۶۲
برېښنالیک.	Karimullahfaizi3@gmail.com

که چیری تاسی غواری خپل کتابونه ته دیزاین ورکړی

۰۷۸۶۷۸۸۴۰۵

نوله مور سره په تماس کی شی....

د ليکوال خبری!

گرانو او محترمو لوستونکو په دی هیله چی روغ او جوړ به یاست.
گرانو ملگرو د خپل مور او پلار خدمت زیات کوی او هر څومره چی
درته غوصه کوی نو تاسی یی زغمی پوهیږئ هغه وخت بیا آرمان
درځي خدای دی نکړي چی له دنیا تللی وي.

پالۍ دى وي!

زما خوږى مينى ته.

ولارم بازار ته سودا پسی.

سودا می واخیست لارم موتر ته ور غلم.

گورم چی د موتر سره یو قاري يا (طالب العلم) خفه ناست وو.

تقریباً 21 کالو به وو.

زه ور غلم پوښتنه می تری وکړه چی ولی داسی خفه ناست یی؟

جواب یی راکړو وویل:

وروره نه یم خفه ما وویل: نه خفه خو یی راته ووايه.

راته یی وویل: زما کیسه اوږده ده پرتا ناوخته کیږي.

ما ورته وویل: نه ناوخته کیږي نه.

هغه وویل: خی غور شه د اوله سره یی شروع کوم.

زه د 8 کالو وم چی پلار می مدرسی ته بوتلم.

ما ته مدرسی ډیر خوند راکولو زما پلار هم ملا وو.

زمونږ کورکی مور می پلار می او یوه خور می وه.

ژوند روان وو ډیر ښه وخت تیریده .

بله ورځ د جمعی مبارکی په شپه راغلم کورته.

د شپي دولس بجی به تقریباً وی.

زمونږ د کور دروازه امریکایانو په ماین باندی ماته کړه.

راغلل زما پلار یی راته شهید کړو زه بی هوشه شوم .

چی په هوش کی راغلم.

گورم چی پلار او مور می دواړه شهیدان شوی دي.

ما ډیری زیاتی چیغی وو هلی خور می هم سمه لیونی شوی وه.
ډیره د غم شپه او ورځ وو.

خو زه نه وم خبر چی زما مور یی ولی شهیده کری وه.
دری شپه تیری شوی.

مامی له خور پوښتنه وکړه چی مور یی ولی شهیده کړه؟
هغه ځواب راکړه او وویل:

چی پلار یی شهید کړ هغه کافر مور په چاکو مردار کړو.
نو یی مور هم شهیده کړه .

بیا مو ښه ډیر وژړل خور می راته وویل:
سبا لار شه مدرسی ته.

ما وویل: سمده خوری سبا لارم مدرسی ته سبق می شروع کړل.

روژی مبارکی ته د یارلس شپه پاتی وی.
زه خو په مدرسه کی وم.

په خور باندی می روژه هم کیده او پر ما نه کیده.
جمعی مبارکی په شپه لارم کورته.

خور می راته ویل:

وروره روژی ته خو مو هیڅ شی نشته دا به څنگه کړو؟

ما وويل خير الله پاك مهربانه دى.
هغه وويل: بيشكه چي الله پاك مهربانه دى.
زه به چي چا وليدم نو زړه به يي راباندې سوزيده.
لس او شل روپي به يي راكولى.
ما ټولى روپي غونډى كړى وى .
پر ما مى خور ډيره گرانه وه داسى وه لكه زما مور.
پيښى مى غونډولى تر روژى مباركى پورى 1200 افغانى شوى.
روژى مباركى ته درى شپي پاتى وى.
زما ډوډى خو په مدرسه كى وه.
خور مى كور كى وه.
زه به د جمعى مباركى په ورځ تللم كور ته.
جمعه مباركه سبا ته وه.
زه لارم بازار ته لږ لږ سودا مى واخيست كورته مى يوړه.
خور مى چي زه وليدم ډيره حيرانه شوه او وويل دا دى له كومه كړلى؟
ما وويل: ما درته ويلي وو چي خداى پاك مهربانه دى.
هغى وويل: بيشكه چي خداى پاك مهربانه دى.
روژه مباركه راورسيده خو ملا صيب ماته وويل:
چي پر تا روژه نه كيږي ته يي مه نيسه.

په روژه ماتې كې به هر چا ما ته خرما راكولې.
خو ما به غونډولې د خور لپاره مې جمعې په ورځ لارم كورته.
خرما مې هم يوړې خور ته مې ور كړې.
هغه ډيره خوشاله شوه.

زه به چې كور ته لارم مور او پلار به مې ډير ياديدل.
تنها زه نه وم چې داسې بې موره بې پلاره يم بلكې ټول افغانستان باندې ظلم شوی وو.
وخت تيريدې اختر هم رانيردې شوو.

زما او زما د خور هيڅ شې هم نه وو خو الله پاك مهرباني وو.

يو سړی راغلو مدرسي ته وويل:

چې فلانې زوی مې پكار دی زه ور غللم ما ورته وويل زه يم.

هغه راته وويل: راحه زما سره.

ما وويل سمدې لارو بازار ته راته يې وويل: كوم كالي اخلي؟

ما وويل: هاغه زيات يې وخنډل.

او وويل: ته د بنځو كالي څه كوی.

ما وويل: زه مې خور ته اخلم.

زما پرځای زما خورته واخله.

هغه وويل: سمدې.

ډير خفه شوو هغه نفر راته يې وويل د ځان كيسه كې نه يې .

او د خور غم درسره دی ما وویل:

زما خور زما مور ده هغه پرما ډیره گرانه ده.

سړی ماته هم کالی واخیستل.

او زما خور ته یی هم د اختر ټول سامان واخیست.

خو نه پوهیږم چی دا سړی څوک وو کورته راغلم.

خور ته می کالی وربنکاره کړل.

هغه راته وویل دا دی له کومه کړل؟

ما ورته ټوله کیسه وکړه .

وخت تیریده خلکو هم د پخوا په شان راسره کمک نکوو.

سبا بیا راتللم مدرسی ته یوه انجلی می ولیده ډیره بنایسته وه.

مکتب ته روانه وه.

زه په مخ ور غلم خدای شته چی زما ډیره خوبنه شوه.

وخت تیریده زما دستار بندی وخت هم رانیږدی وو.

بله ورځ ډیر خفه وم کورته راغلم خور می راته وویل ولی داسی خفه یی.

ما وویل: خوری لس شپی می دستار بندی ته پاتی .

زما ملگرو کالیس او بوت هر څه یی اخیستی او زما هیڅ نشته.

خور می وویل: مه خفه کیږه.

زما سره یو څو روپی شته پلار چی راته گوتمی راوړی وه هغه به هم خرڅه کړو.

سبا لاړو بازار ته خور می راته کالی او نور شیان واخیستل .
زه ډیر خوشاله شوم دستاربندي می هم تیره شوه .

راغلم کورته خور می راته ډیره خوشاله وه .
سباه مدرسی ته روان وم چی هغه انجلی می بیا ولیده زه تری تیر شوم .

راباندی غږ یی وکړه ویلی یی ..
ای قاری صیب ما خو تر مکتبه ورسوه په لاره کی سپی دی .

ما وویل: سمدو ورسره روان شوم تر مکتبه می ورسوله .
ماته هم مکتب ډیر خوند راکوله .

خو دبی وسی دلایسه نشوو کولی زه بیرته تری روان شوم .
انجلی غږ کړی مننه الله پاک دی وساته .

ما وویل مننه ستاسو سره .

زه هره ماښام راتللم کورته سهار به تللم مدرسی ته .

خو دا انجلی هره ورځ زما سره مخ کیدله .

سهار اته بجی وی چی له کوره روان شوم گورم چی په لاره کی هغه انجلی ناسته ده .

ما ته یی وویل: ته مکتب وایی؟

ما وویل: نه زه مکتب نه وایم .

ووویل ولی یی نه وایی .

ما ورته د ژوند ټوله کیسه وکړه هغه ډیره خفه شوه .

زه روان شوم مدرسي ته او هغه لاره مکتب ته.

سبا بيا روان وم مدرسي ته بيا د هغي انجلی سره مخ شوم.

راته يي وويل ودريره.

زه ودریدم راغله ستري مشي يي راسره وکره او 600 افغانی يي راکړی.

او وويل دا واخله ستا د جيب خرچه.

ما تري مننه وکره او ورته می وويل: چې دا تاله کومه کړی؟

هغي وويل: زما پلار ډيره دنيا لري خو خيرات او صدقه نه کوي.

دا مي درس په بهانه تري واخيستي.

ما ورته وويل که خبر شي.

هغي وويل چې ته يي خبر نه کړی نور به يي نو څوک خبر کړی.

ما وويل زه خو يي نه خبروم .

هغي وويل سمه که دي روپی ته ضرورت کيده ماته يي وايه.

ما وويل سمه ده مننه.

زه بيا ماښام لارم کور ته مي خور ته مي روپی ورکړی .

وروره دا دي له کومه کړی.

ما ورته ټوله کيسه وکره هغه موسکی شوه خو نه پوهيرم چې ولي يي وخنډل.

قاري صيب تر دي حايه يي کيسه وکره.

د قاري صيب کيسه ډيره زړه دردونکي ده.

زما څخه يي پوښتنه وکره چې ستا نوم څه دی؟

ما ورته وويل: نوم مي علي حيدر دی.

قاري صيب وويل ماشاءالله ڊير بنه.

نو قاري صيب بيا كيسه شروع ڪړه.

خور ته مي وويل: ولي موسڪي شوي.

خور مي وويل: وروره داسي نه چي عاشق شوي يي پري.

ما وويل نه خوري هغه زمور سره ڪم ڪوي.

خور مي وويل سمه ده.

سبا بيا لارم چي هغه انجلي هلته ولاړه وه ما فڪر وڪرو..

چي دا ولي داسي هر وخت زما انتظار ڪوي.

بس ور ورسيدم راته يي وويل: درپسي خفه يم .

ما ورته وويل ولي.

هغي وويل په تا پسي مي زړه درد ڪوي.

ما ورته وويل: هيله ڪوم په ماپسي زړه مه تره زه غريب سري يم .

ڊير سخت وارخطاء شوم .

هغي بيا وويل هيله ڪوم ماته غريب او مالدار فرق نڪوي..

خو چي ستا غوندي انسانيت پڪي وي هيله ڪوم.

ما ورته وويل نه نه مڪوه داسي .

ڊير سخت لڙي ونيولم ڪه چي زه ڊير مجبوره او مسڪين سري وم

ما د ميني ڪيسي لڙ لڙ لوستي وي ما وويل چي دا رقم خو زه نشم ڪولي.

انجلی په ژړا غونې غږ وویل سمه ده.
خو چې هر ځای وي زه به ستا په نامه ژوند کوم او بله دا چې کوم..
ضرورت دې کیدو ماته وایه.

اوس نو زه هم په دوو کې حیران وم..
چې څنگه وکړم هیڅ خواته نشوم کیدای خو ډیر فکر مې خراب شوو.

زه روان شوم مدرسې ته خو هغه پر خپل ځای ولاړه وه.
زه هم مدرسې ته ولاړ نشوم کورته راغلم خور مې د کالیو په مینځلو اخته وه.

زه داسې غلی غلی ترې تیر شوم..
ویي نه لیدم لارم کوتی ته زیات مې وژړل ..
د مور او پلار په عکس مې سترگی ولگیدې نور هم غم زیات شوو زیات خفه شوم.

نور مې چې خور ته فکر شو کالی یې خلاص کړی وو.
هغه یې لمر ته ځړولي وو نویې خاوره خیشته کړی وه خو پرما نه وه..
خبره چې زه کور کې يم.

خاوره یې تیاره سمه کړه.
زمورن د کور دیوالونه باران ډیر خراب کړی وو هغه یې سمه ول

ما هم سوچ وکړو چې همدلته په کوټه کې پاتې شم دا بڼه ده
ځکه په ډیرې ژړا مې سترگی سرې شوی وي.

که خور مي په دې حال وويني هغه خفه کيږي.
ډيره خوشاله په کار باندې اخته وه.

ما مي هم د مور او پلار عکسونه راواخيستل ډير مي ورته وژړل.
اخير بي هوشه شوی وم.

چې په هوش راغلم ماښام اذان ته لس دقيقې پاتې وې.
زما څخه د مازديگر لمونځ قضاء شوی وو.

گورم چې خور مي ديوال په جوړولو اخته وه داسې لږ پاتې وو.
خو نه پوهيږم چې خور به مي زه ليدلی وم کنه خو فکر کوم چې هغه..
کوټي ته نه وه راغلي.

ځکه هغې اکثره وخت لمونځ او ږوډۍ په خونه کې خورله.
خو چې ورته مي فکر شو يوار به يې دروازی څخه بيرون ته وکتل..
بيا به راغله په کار به اخته شوه.

خو اخير د ماښام اذان وشو زه هم له کوټي را ووتم.
ورته غږ مي وکړه خوري د اوداسه اوبه راکړه .

ډيره حيرانه شوه او وويل چيرته وي.

ما وويل ستا راته فکر نه وو همدا اوس راغلم .

وويل سمه ده چې ماته يې وکتل وويل دا سترگي دې ولې سرې دي؟
ما وويل خوري نن مي په مدرسه کې بي اندازی زيات سبق وويلو.

هغي وويل درواغ وايي.

ما وويل ولي به درته درواغ وايم .

خو نه يي منله ماينام يوډي مو وخوره لمونځونه مو وکړل.

سهار روان شوم مدرسي ته په لاره مي دمور او پلار د شهادت وخت را ياد شوو..

نو فکر مي وکړو چي نور نو د مور او پلار د انتقام وخت رسيدلي دي .

له مدرسي څخه وگرځيدم روان شوم زمور يو کليوال په طالبانو کي وو..

هغه په بل کلي کي وو ور روان شوم خو اخير هم ورسيدم .

ورسره ومي ليدل کيسه مي ورته وکړه.

نور يي ټوپک او چانته راکړه او وويل يي چي زنگ مي درته کولو بايد اماده اوسي.

ما ورته وويل سمه ده خو زه موبایل نلرم.

نو پيسی يي راکړی او وويل موبایل به واخلي.

ما وويل سمه ده مننه روان شوم کورته کله چي کور ته ورسيدم.

ټوپک مي پټ يورلو کي مي بنود

موبایل او سيمکارت مي هم واخيست .

هغه ما چي ټوپک او چانته تري راوري وه د هغه نمبر ته مي زنگ وکړو.

نوم يي نصيب الله وو ما ورته نصيب وويل:

نصيب ته مي زنگ وکړو زه يي نه پيژندم ځان مي وروبنود..

زما نمبر يي ورسره ذخيره کړو.

وخت تیریده یوه شپه زنگ راغی نصیب وو.
راته یی وویل: راءه مور درته ولاړ یو..

زه روان شوم توپک او چانته می را واخیستل په موتر کې ورسره لارم .
لاړو د امریکایانو کتار ته مو ماین کینود او راغلو بیرته.

زه لارم کورته دوی لارل مرکز ته سبا سهار کتار را روان شوو..
ما ته نصیب زنگ وکړو وویل راءه ما وویل چیری درشم.

هغه راته وویل مدرسې ته راءه.

ما وویل سمه ده انتظار شی توپک او چانته می را واخیستله روان شوم..

مدرسې ته چې په لاره کې هغه آنجلې راسره مخ شوه.

ماله خان خادر تاو کړی وو خو د توپک میل لږ بنکاریده.

هغی آنجلې وویل: دا څه دي ما وویل :

هیڅ هم نه دي خو خادر یی رانه کش کړو چې ویی لیدو نو وویل:

هیله کوم داسې مکوه ستا لپاره ډیری هیلی گوري که ته نه وی..

ستا خور به سوال کوي او په بازار به گرځي.

د دی آنجلې په دی خبرو می هسی زړه وبایله زړه می غوښتل چې زیاتي خبری..

ورسره وکړم خو اجازه می تری واخیسته ما وویل:

ملگري راته انتظار کوي روان شوم هغی په ژړا راپسې غږ وکړو..

او وویل : په خان دي پام کوه.

نو مور هم لارو هغه حای ته چې ماین مو ایبسی وو.
د ماین ریموت یې ماته راکړو.

لږ وخت وروسته ټانگونه راورسیدل
نو ما هم په هغه غټ ټانگ چې خیریدار ورته وایې ریموت بټن وواهه.
د خدای په مرستی سره ټانگ ټوټه ټوټه شوو.

ملگرو مې پر نورو جنگ شروع کړو.
خو اخیر مې یو ملگری زخمې شوو نو هغه مو موټر ته یوړلو..
څرخي الوتکي راغلی مور موټر په ډیر تیز سرعت روان کړی وو..
حکه چې ملگری مو زخمی وو.

ټولو ماته وویل: ماشاءالله ډیر بڼه دې ټوټه کړو .
چې داسې لږ لارو څرخي وارونه یې شروع کړل زموږ موټر یې وویشتو
یو بل ملگری مو هم ډیر سخت زخمې شوو .

ټولو له موټر څخه منډه کړه د ونو بیخ ته او پټ شوو.
څرخي لاری هغه زخمیان ملگري مو هم شهیدان شوي وو.
ما بیخی زیات وژړل حکه چې په داسې آرمان کې شهیدان شول .
لارو شهیدان مو مسجد ته یوړل.

زه بیخی زیات خفه شوم داسې لیویدم نو لارم د نصیب څخه مې اجازه واخیسته.

زه په وینو هم رنگ وم او په خاورو هم زیات ککر وم روان وم
کورته چې هغه آنجلی له مکتب رخصت شوی وه یوه بله آنجلی هم ورسره وه.
چې زه یې ولیدم نو دا چیغه یې وکړه.

نا نا داسې نکیزی دا چیغه یې وکړه نو بې هوشه شوه.

هغه بله آنجلی ډیره وارخطا شوه خو تقریباً لس دقیقې بې هوشه وه.
په هوش رانه غله زه هم ډیر وارخطا شوم.

چې د هغې سترگو او مخ ته مې په ځیر ځیر وکتل نو راته..
یې سترگو کې پاکه او صفا مینه بنکاره شوه.

زړه مې غوښتل چې په تندي یې ښکل کړم خو هغه بله آنجلی وه .
چې په هوش کې راغله وویل: ته خو ښه یې ژر دې ځان تر روغتون ورسوه.
ما وویل زه جوړ او روغ یم.

خو بیایې زیاتې خبرې وکړی.

کور ته لارم غوښتل مې چې له خور څخه پټ لار شم کالی به بدل کړم
خو هغه مې خور په دروازه کې ولاړه وه .

چې زه یې ولیدم ډیری تاثیر ناکی چیغی یې وکړی .

زه د زخمې ملگري په وینو رنگ او سپیره هم ډیر وم خور مې زیات وژړل.
خو چې کیسه مې ورته وکړه لږ قراره شوه.

وخت تیریده نو خور او هغې آنجلی دې ته مجبوره کړم..

چې توپک بیرته نصیب ته ورکړم.

خور مې وويل: چې زما په خاطر داسې مکه که ته نه وي.
ته فکر وکړه چې زه به څه کوم ها ته دا راته ووايه زه به څه کوم.

ما ورته وويل سمه ده .

سبا لارم توپک مې وروړو نصيب وويل
ولي داسې مکه ما ورته ټوله کيسه وکړه .

نصيب هم وويل: سمه ده چې داسې ده مشکل نلري گرانه.
نور زه ترې روان شوم ډير فکر مې خراب وو
د هغه شهيدانو ډيوه واده وو يو زوی هم لرلو او هغه بل تازه واده يې کړی وو.

ډير فکر مې خراب شوو په لاره روان وم چې يو موټر ودریده.
گورم چې د هغې آنجلې پلار دی .

سلام او ستړي مشي مې ورسره وکړه.
نو ماته يې وويل راکه زه به دې ورسوم .
موټر ته چې پورته شوم هغه آنجلې هم د شا په سيټ کې ناسته وه.

موټر حرکت وکړو د آنجلې د پلار سره مې زياته خبری وکړی.
هغې هم زياتې خبری راسره وکړی .

وخت هم د غرمې د ډوډۍ وو .
زما کور ليری وو نو د آنجلې پلار زما سره ډيره تبعه ولگیده .

نور راته يې وويل: ډوډۍ به زما سره وخورې بيا به لار شي .
ما ورته وويل: نه خير يوسی زه ځان رسوم کور ته.

هغه وويل: نه دا خو ډير غلط كار دى چې ته اوس بي ډوډى ځي.

خو اخير ورسره لارم ډوډى مې وخوړه او زه بېرته روان شوم كور په طرف..

چې كور ته ورسيدم په جيب كې مې موبایل پاتې وو مې نصیب ته زنگ وكړه.

ورته مې وويل: نصیبه موبایل مې هير شوو كه كله راکوز شوى..

زه خو په مدرسه كې وم خو موبایل كور كې پريردم.

نصیب وويل: نه ياره هغه يې ستا ما وويل: سمه ده مننه الله پاک دې وساته.

وخت تيریده نو ما هم خپلی خور په خاطر بېرته مدرسه شروع كړه.

خو هغې آنجلې كور د مدرسې په لاره كې وو.

بل مكتب ته به چې تلله نو د مدرسې په لاره كې يې خط ليكلو .

اوس نو زما هم ورسره مينه زياته وه زه يې هم دلیدوته ليواله وم .

خو مدرسې ته لارم ومې نه لیده ما بنام بيا راغلم بيا مې هم ونه لیده .

فكر مې زيات خراب شوو.

سبا سهار مې ورسره ولیدل ستړي مشي مې ورسره وكړه .

او راته يې وويل: توپك دې يوړو ما ورته وويل هوو.

هغې راته وويلې مننه گرانه.

بيا يې وويل: ولي داسې له ژونده ناهیلی يې ما هم ورته يو شعر داسې وويلو.

يادونه به مي خيال له راوستل چي کله مړه وه
د مور د پښو تلي مي خکلول چي کله مړه وه

اي غربت دومره سيوا وو چي کفن له پيسي نه وو
دا هر څه مي په زړه باندې ليکل چي کله مړه وه

او تربوره خوا دې يخه شوه تربوره په قرار شوی
تربوره ما ژړل او تا خندل چي کله مړه وه

ولا چي مور مي مړه شوه په هيڅ شي مي پروا نه وو
اي ولا خپل ارمانونه مي وژل چي کله مړه وه

او د مور د پښو تلي مي خکلول چي کله مړه وه
يو زه وم يو مي کور وو يو مي مور يو مي خور وه

زما نه زما خور سيوا ژړل چي کله مړه وه
يادونه به مي خيال له راوستل چي کله مړه وه

دې شعر سره هغې په ژړا شروع وکړه.

او وويل يې هيله کوم نور يې مه وايه گرانه .

ما هم شعر بس کړو ماته يې وويل :

نن مدرسي ته مه ځه زما سره مکتب ته لاړ شه ما وويل سمه ده .

ورسره لارم په لاره يې ډير زيات نصيحت راته وکړو.

اخير مي ورته وويل: خير دې بس دې چي دا خو زده کړم .

هغی راته وویل: بنا سمه ده خو بیرته داسی کار ونکړی.
صرف خپل خور او ژوند لپاره دې کوبښښ وکړه ما هم وویل سمه ده .
هغه لاره مکتب ته دننه شوه .
او زه بیرون ولاړ وم انتظار شوم لس دقیقې وخت تیر شوو چې بیرته راغله.
او وویل یی راحه چې خو.
ما ورته وویل ولې مکتب.
ووویل یی اجازه مې واخیسته ما وویل ولې..
ووویل یی نن ستا په دیدن خپله تنده ماتوم .
ما وویل: ولې زه دې څه یم وویل: کم عقل خو یې ولې داسې وایې.
ما ورته وویل: زه نور ستا سره نشم لیدلی ځکه چې د ملک پښتنو دی.
هغی وویل: هیله کوم داسې مه وایه.
وخت تیریده بله ورځ امریکایانو زموږ د کور په څنګ کې موټر ویشتلې وو.
زه په مدرسه کې وم چې کور ته لاړم .
ډیر وارخطاء شوم ژر مې منډه کړه
چې کورته لاړم د کلي ښځی راغلی وی او ژړل یی.
چې گورم خور مې په شهادت رسیدلی وه.
زما هغه صحنه هیڅ هیریری نو داسې لېونی شوم چې هیڅ په ځان نه پوهیدم .

يو ځل بيا داسي غمونه راغلل..
چي د مور پلار خور غربت نور مي هيڅ توان نه وو .
بغير د خود کشي اوس نو غمونه او زه يوازي وو.
په ژړا ژړا مي سترگو څخه ويني راغلي دوه مياشتي وخت تير شوو.
زه لکه لېوني کله په جومات کله په صحرا کي مي شپي کولي .
اخير مي نور توان ختم شوو نشي مي شروع کړي.
يوه ورځ چي اول وار مي د نشي وو.
د هغي انجلي سره مخ شوم چي زه يي وليدم وويل دا څه څه درباندي شوي.
زه نشه وم هيڅ په خبرو يي پوه نشوم .
ډير وخت کيده چي ډوډي مي هم نه خوړلي انجلي منډي کړي.
زه روان شوم چي لږ لارم انجلي راباندي غږ وکړو.
زه ودرېدم گورم چي ډوډي يي راوړه .
زه ډير وږي شوي وم ډوډي مي وخوره هغي ژړل زه لږ د نشي له حال ووتم.
ما ورته وويل ولي ژاړي؟
هغي هيڅ جواب رانه کړو خو زيات يي وژړل.
ما ورته دعا وکړه او روان شوم .
خو هغه په هغي ځاي ناسته وه او ژړل يي هره ورځ يي ډوډي راکوله.

بله ورخ خبر شوم

چي د هغي انجلي پلار د هغي واده د بل چا سره كړي.

زه نور هم لپوني شوم خو چي سهار خبر شوم هغي انجلي خان وژنه كړي وه
او زه هم لارم لپوني فول نشه يي او پودري شوم بس خلاص.

پای

ستاسو كشر ورور رفيع الله علي حيدر

ستاسو دعاوو په هيله وسلام.

د ليکوال پيژندنه

رفيع الله علي حيدر د گل ولي زوی د میدان وردگ ولایت د سيدآباد ولسوالی د شنيز د بنکلي کلي اوسيدونکی مصروفيت اوس محال متعلم او د کور په کارونو که مرستيال زده کړی اوس هم د کفتان تاج محمد په عالي ايسه کی کوي البته د نهم ټولگي زده کوونکی دی.

د رفيع الله علي حيدر ليکل شوی کتابونه.

نيمگري ژوند، د خور او ورور ارمان، غم او هجران، د غم ژوند، د استاذ شفقت، او همدا راز ياد ناول.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**